

Arrest

nr. 247 958 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DEBRUYNE en T. FRANSSEN
Louizalaan 500
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat C. DEBRUYNE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juni 2019 België binnen met een paspoort met visum en verzoekt op 14 juni 2019 om internationale bescherming. Op 31 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 september 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Cubaans staatsburger uit Pinar Del Rio, Cuba. U sprak sinds 2004 met uw vrienden over de falende en corrupte regering in uw land. U bent een voorstander van een meerpartijensysteem en bent tegen de dictatuur. Op 24 december 2008 stond u met twee vrienden die eveneens tegen het Cubaanse regime waren omstreeks 21u op een straathoek te praten in Pinar del Rio wanneer jullie benaderd werden door twee politieagenten en 1 iemand van de veiligheidsdiensten. Er werd jullie verteld dat jullie op dat uur niet meer op straat mochten zijn. U zei dat jullie als Cubanen mochten staan waar jullie wilden en dat jullie vrij waren. Toen de agenten opperden dat jullie mogelijks slecht aan het spreken waren over de regering, gaf u aan dat u mocht praten waarover u wou. U kreeg een duw waarop u onder andere sprak over dictators. U werd met een soort knuppel op het hoofd geslagen door de man van de veiligheidsdienst. U viel en kreeg schoppen op uw hoofd. Uw vrienden kwamen tussen. Jullie werden uiteindelijk alle drie naar het politiekantoor gebracht vanwaar uw vrienden de dag nadien werden vrijgelaten. U bleef aangehouden. Na 15 dagen werd u van het politiekantoor overgebracht naar de provinciale gevangenis van Pinar Del Rio. De drie agenten van uw arrestatie klaagden u aan wegens verzet. De man van de veiligheidsdienst had u al sinds 2004 laten weten dat u uw activiteiten diende te staken. Op 28 mei 2009 werd u uiteindelijk voor verzet door de rechtbank veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf. Ook in beroep kreeg u twee jaar celstraf. Op 25 december 2010 werd u evenwel na anderhalf jaar voorwaardelijk vrijgelaten. U mocht zich niet meer inlaten met politieke activiteiten, zo niet zou uw zaak heropend worden en diende u de resterende zes maanden alsnog opgesloten te worden. Twee maanden na uw vrijlating vervoegde u evenwel de politieke oppositiegroepering 'movimiento por los derechos humanos' in San Juan y Martinez. Deze groepering bestond toen uit acht leden en stond nog in de kinderschoenen. U nam twee maanden na uw vrijlating gedurende drie opeenvolgende dagen deel aan discussies in het huis van Reinier/René, een groepslid. De derde dag klopte de veiligheidsdienst aan en werden jullie allemaal meegenomen naar het politiekantoor waar jullie de nacht doorbrachten alvorens na het betalen van een boete terug vrijgelaten te worden. U werd eraan herinnerd dat u voorwaardelijk vrij was. Omdat u uw zieke moeder niet wou belasten, nam u na uw vrijlating meteen afstand van de 'movimiento por los derechos humanos'. U bleef evenwel uw ongenoegen over het politieke bestel in Cuba kenbaar maken aan uw vrienden. U nam ook deel aan protestmarsen. Als gevolg van deze activiteiten kende u zo goed als voortdurend problemen met de autoriteiten in Cuba. U ontving oproepingsbrieven, werd meermaals gedurende maximaal 42 uren aangehouden en kreeg veelvuldig boetes, soms wel drie keer per dag. De autoriteiten lieten daarbij weten dat u als oppositielid een gevaar voor de samenleving was. De laatste boete dateert van twee weken voor uw vertrek uit Cuba in juni 2018. Als gevolg van uw aanhoudende problemen met de autoriteiten verliet u op 16 juni 2018 legaal, in het bezit van uw eigen paspoort voorzien van een Schengenvisum uitgereikt door België op basis van een uitnodiging van een Belgische vriend, Cuba. U kwam diezelfde dag aan in België en bracht uw vriend op de hoogte van uw problemen in Cuba. Als gevolg hiervan nam uw vriend afstand van u en omdat u niemand anders had in België, week u na een paar dagen uit naar Frankrijk waar u terecht kon bij een andere vriend. Tien dagen na uw vertrek uit Cuba brachten de veiligheidsdiensten een oproepingsbrief naar uw ouderlijke woning. Uw moeder zei dat u het land had verlaten. Een paar dagen later kwamen de veiligheidsdiensten opnieuw en zeiden dat ze wisten dat u effectief was vertrokken en dat u beter wegblijft uit Cuba want bij een terugkeer zou u gearresteerd worden. U verzocht in Frankrijk om internationale bescherming. Aangezien België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van dit verzoek werd u in juni 2019 naar België teruggestuurd. Op 14 juni 2019 verzocht u in België om internationale bescherming. U vreest bij een terugkeer naar Cuba dat er een aanklacht tegen u zou verzonnen worden waardoor u kan opgesloten worden. U bent in het bezit van volgende documenten: uw origineel paspoort, een studentenkaart, diploma en puntenlijst, een attest aangaande de belastingen, een attest met een samenvatting van uw veroordeling, vijf boetes en twee attesten aangaande uw voorwaardelijke invrijheidstelling. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u nog een kopie van een attest van de rechtbank over waaruit uw veroordeling wegens weerstand, ongehoorzaamheid blijkt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Cuba dat de autoriteiten ten gevolge van uw oppositie-activiteiten een aanklacht tegen u zouden verzinnen waardoor u opgesloten zou worden. U brengt evenwel onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de autoriteiten anno 2020 dergelijke stappen tegen u zouden ondernemen. U werd op 25 december 2010 na anderhalf jaar van de opgelegde twee jaar celstraf voorwaardelijk vrijgelaten. U diende zich te onthouden van verdere oppositie-activiteiten, zo niet zou uw zaak heropend worden en zou u de resterende zes maanden alsnog opgesloten worden (CGVS, p. 10). U werd als oppositielid beschouwd als een gevaar voor de samenleving (CGVS, p. 6). U wees tevens op de wet 'Ley Mordasa' die inhoudt dat opposanten na drie boetes een celstraf krijgen van maximaal 3 jaar (CGVS, p. 10-11). In het licht hiervan is het dan ook bijzonder opmerkelijk vast te stellen dat u na 25 december 2010 – niettegenstaande u na uw vrijlating wel nog oppositie-activiteiten uitvoerde – louter boetes (en wel meer dan drie aldus uw verklaringen; CGVS, p. 11) en de daaraan gekoppelde voorafgaande administratieve aanhouding van maximaal 42 uur opgelegd kreeg. Gevraagd hoe het gelet op uw voorwaardelijke vrijlating en de wet Ley Mordasa komt dat u – die naar eigen zeggen beschouwd werd als een gevaar voor de samenleving – niet meer werd opgesloten, bleef u enig antwoord schuldig (CGVS, p. 11). Hoewel u tot aan uw vertrek uit Cuba in juni 2018 nog veelvuldig beboet werd, legt u trouwens enkel vijf boetes neer waarvan de laatste dateert van maart 2014. Dat u tot juni 2018 veelvuldig beboet werd toont u aldus niet aan (CGVS, p. 12), net zo min u aantoont dat u beboet werd ten gevolge van oppositie-activiteiten (CGVS, p. 11). Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u ten gevolge van oppositie-activiteiten onterecht werd aangeklaagd en veroordeeld op de helling te staan. Dat uit uw documenten blijkt dat u wegens verzet/weerstand en ongehoorzaamheid werd veroordeeld is onvoldoende om te besluiten dat dit verzet/weerstand en ongehoorzaamheid te maken heeft met uw beweerde oppositie-activiteiten.

Wat de eigenlijke aanleiding van de klacht van 2008 betreft moet trouwens opgemerkt worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u met vijf personen was toen u in 2008 werd aangehouden (CGVS vragenlijst ingevuld op DVZ, vraag 3.5), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u er met twee andere vrienden was (CGVS, p.5, p. 9). Dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat uw problemen met de autoriteiten (de veroordeling in 2009 en de tot 2014 aangetoonde boetes) zijn ingegeven door oppositieactiviteiten, blijkt ook uit het feit dat u zonder enig probleem Cuba legaal kon verlaten (CGVS, p. 3). U gaf immers te kennen dat Cuba opposanten niet uit het land laat vertrekken (CGVS, p. 13).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Cuba zou aangeklaagd en opgesloten worden.

Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet. Waar informatie stelt dat Cuba de sociale media van in het buitenland verblijvende Cubanen opvolgt, dient opgemerkt te worden dat, hoewel u aangeeft uw facebookaccount te gebruiken om informatie aangaande de dictatuur in Cuba te verspreiden (CGVS, p. 13), op uw openbaar facebookaccount dergelijke informatie niet terug te vinden is. Uit niets blijkt aldus dat u daadwerkelijk uw account voor dergelijk doel gebruikt. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, scholing en het feit dat u belastingen betaalde staat niet ter discussie. Het loutere feit dat u beboet, berecht wegens weerstand en ongehoorzaamheid, opgesloten en voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld staat evenmin ter discussie. De neergelegde documenten hieromtrent bieden evenwel geen zicht op de omstandigheden/aanleiding van uw confrontaties met de autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Met oog op het Verdrag van Genève

a. Wat betreft de daden van vervolging

Verzoeker was het slachtoffer van herhaalde willekeurige repressieve maatregelen van de Cubaanse regering vanaf het midden van de jaren 2000 tot zijn definitieve vertrek uit het land in 2018.

Verzoeker is fysiek aangevallen door leden van de staatsveiligheidsdiensten, veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf, waarvan anderhalf jaar in de gevangenis, en jarenlang lastiggevallene, waarbij hij gedwongen werd systematische boetes te betalen voor het simpele feit dat hij volhardde in het uiten van zijn politieke meningen die dissident waren en tegen het beleid van het Castro-regime indruisten.

Verzoeker is sinds 2008 het directe doelwit van een agent van de Cubaanse staatsveiligheidsdiensten (R. P. (...)), die als een echte afperser/harder tegen hem optreedt.

Deze willekeurige repressieve maatregelen vormen een herhaalde schending van de mensenrechten (recht op vrije meningsuiting, recht op vrijheid, recht op een eerlijk proces).

Het is absoluut noodzakelijk dat Uw Raad de verklaringen van verzoeker interpreteert in het licht van de bijgevoegde objectieve informatie (cf. hieronder). De verklaringen van verzoeker zijn volkomen consistent en vormen samen met de documenten die hij heeft overgelegd en de huidige situatie van het Castro-regime met betrekking tot de maatregelen ter onderdrukking van de vrijheid, een bewijs van het feit dat hij een gegronde vrees heeft om opnieuw te worden vervolgd als hij naar Cuba terugkeert.

Artikel 48/3, §2, al. 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

De daden van vervolging waarvan verzoeker het slachtoffer is geworden, hebben alle vormen aangenomen waarin bovengenoemde bepaling voorziet.

b. Wat betreft de grond van vervolging

Verzoeker wordt om politieke redenen vervolgd.

Artikel 48/3, §4, e) bepaalt :

"(...)"

Er moet worden uitgelegd waarom de huidige gebeurtenissen in Cuba nog steeds aanleiding geven tot bezorgdheid over het gebrek aan respect voor de mensenrechten, en met name de systematische schending van de vrijheid van meningsuiting. Het is juist vanwege de uitoefening van die vrijheid dat verzoeker door de Cubaanse autoriteiten wordt vervolgd.

Hoewel de bronnen van objectieve informatie over mensenrechtenschendingen ontelbaar zijn, hebben we onze analyse gericht op het meest recente universele verslag van de Raad voor de mensenrechten van de Verenigde Naties, zoals het door de internationale gemeenschap wordt gezien en waarin veel overleg met internationale NGO's is opgenomen.

Inderdaad, om de mensenrechtensituatie en meer in het bijzonder de vrijheid van meningsuiting in Cuba te beoordelen, baseren wij ons in dit verband hoofdzakelijk op wat wij beschouwen als de meest objectieve, volledige en betrouwbare bron voor de beoordeling van overheidssituaties met betrekking tot de eerbiediging van de mensenrechten. Dit is het verslag van de werkgroep van de laatste universele periodieke evaluatie (Universal Periodic Review) van de VN-Mensenrechtenraad voor Cuba² (cf bijlage 2). Dit recente document (11 juli 2018) is opgesteld op basis van een zeer nauwkeurige procedure en bevat, voor de uitwerking ervan en dus vóór de opstelling ervan, deskundige adviezen van de meest erkende, gekwalificeerde en ervaren NGO's op het gebied van de verdediging van de mensenrechten in de hele wereld.

Op deze manier voorkomen we met respect dat uw Raad verdrinkt in een veelheid van soms te verspreide bronnen. Dit heeft ook het voordeel van een betere synthese en dus een aangenamere lezing van het huidige verzoek.

Wat bij het lezen van het verslag snel duidelijk wordt, is dat een groot deel van de internationale gemeenschap, en met name landen met een democratische traditie (waaronder België), aanbevelingen hebben gedaan aan de Cubaanse staat met betrekking tot zijn inspanningen om de vrijheid van meningsuiting te respecteren.

In totaal zijn er zo'n 20 aanbevelingen gedaan over de vrijheid van meningsuiting. Als voorbeeld volgen hier de twee aanbevelingen van de Belgische staat:

- 24.163 Améliorer le climat pour la liberté d'expression en prenant des mesures visant à développer l'indépendance et le pluralisme des médias (Belgique) ;*
- 24.164 Reconnaître publiquement le rôle et les activités des membres de la société civile, et prendre les mesures nécessaires pour veiller à ce que les défenseurs des droits de l'homme et les membres d'organisations de la société civile puissent exercer leurs droits à la liberté d'expression, de réunion pacifique et d'association. conformément aux obligations internationales de Cuba (Belgique) ;*

De andere aanbevelingen inzake de vrijheid van meningsuiting komen allemaal uit landen met een democratische traditie en zijn in bijlage 2, voor het leesgemak, benadrukt.

Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot willekeurige arrestatie en detentie, waaraan verzoeker ook werd onderworpen:

- 24.112 Mettre un terme aux arrestations arbitraires avant, pendant et après les manifestations pacifiques et libérer les personnes qui ont été arrêtées arbitrairement (Islande) ; mettre fin aux détentions arbitraires de militants politiques (Australie) ;*
- 24.117 Mettre fin aux détentions arbitraires et au harcèlement des défenseurs des droits de l'homme et des professionnels des médias (Lituanie) ;*
- 24.167 S'abstenir de toute forme de harcèlement, d'intimidation et de répression contre les militants, les défenseurs des droits de l'homme et les journalistes (Brésil) ; garantir la liberté d'expression, de réunion et d'association et mettre fin au harcèlement, à l'intimidation, à la persécution et à la détention arbitraire de militants des droits de l'homme, de journalistes et de membres de l'opposition (France)*

Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door het CGVS in haar beslissing, dat de probleem van vrijheid van meningsuiting en het hardhandig optreden tegen politieke tegenstanders binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Verzoeker benadrukt dat hij verschillende bewijsstukken neergelegd heeft. Hij ment dat zijn bewijsstukken, samen, een sterk begin van bewijs vormen van de realiteit van zijn verklaringen, en dat artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toegepast moet worden.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Cuba in vraag te stellen.

Prima facie hebt verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen vanwege zijn positie als politieke tegenstander of politieke dissident.

Voor de boven gemelde redenen ment verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt:
"(...)".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Cuba, geen risico loopt weelde slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat :
« (...) » (CCE, arrest n° 29 226 van 29 juni 2009).

Verzoeker meent, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Inderdaad, zijn verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Cuba.

Bovendien ment verzoeker dat de tegen partij haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

2. Met oog op de subsidiaire bescherming status

Indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker die niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2, b) van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:
"(...)"

In deze bepaling wordt rechtstreeks verwezen naar de normen van het jus cogens, absolute normen waarvan niet kan worden afgeweken: dit is artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM. M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV. arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk. 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n 'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique.09/2001, 154-155).

De eerbiedigen van artikel 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in 71 Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Verzoeker vindt het onmogelijk om in Cuba een menswaardig leven te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

Zoals boven uitgelegd, moet het CGVS dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet loopt, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem or haar een bescherming toegekend worden.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

Vanuit het oogpunt van subsidiaire bescherming verzoekt verzoeker de Raad hem de subsidiaire bescherming te verlenen. Aan de voorwaarden is voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet de status van strijdende partijen heeft en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet bestaat.

Bovendien valt zij niet onder een van de wettelijke uitsluitingsgronden die hem het voordeel van subsidiaire bescherming kunnen ontnemen.

Aan de wettelijke voorwaarden met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming is voldaan. Het risico van vervolging en ernstige schade hangt over de verzoeker heen zonder dat zij zich kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten, en het is waarschijnlijk dat deze vervolging zich zal herhalen zodra zij weer voet op Cubaanse bodem zet."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker acht de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig en maakt de volgende voorlopige opmerkingen:

“- De verzoeker wenst Uw Raad te wijzen op de slechte presentatie van de persoonlijke onderhoud notities. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen vragen en antwoorden, wat het bijzonder moeilijk maakt om het verslag te lezen.

- Verzoeker was ook verbaasd over het zeer beknopte karakter van de motivering van de beslissing, die de onaangename indruk wekt van slordig werk dat niet in overeenstemming is met de wetgeving inzake de motivering van administratieve handelingen.

- Bovendien blijft de verzoeker verontwaardigd over het feit dat de procedure voor zijn verzoek om internationale bescherming in het Nederlands is gevoerd, hoewel de asielinstanties wisten dat hij vloeiend Frans spreekt (zie bijlage 3, Frans diploma, B1-niveau). Een procedure in het Frans zou het individuele gesprek waarschijnlijk hebben vergemakkelijkt, aangezien de verzoeker de gestelde vragen had kunnen begrijpen zonder de hulp van een tussenpersoon, waardoor het risico op misverstanden zou zijn verminderd (zie hieronder). Dit aspect is dus voldoende om te verzoeken dat de bestreden beslissing op zijn minst nietig wordt verklaard, zodat de wederpartij een nieuwe hoorzitting, in het Frans, kan houden.

- Ten slotte klaagt de verzoeker dat de tegenpartij geen informatie heeft verstrekt over de problemen waarop verzoeker zich in zijn land beroept (vrijheid van meningsuiting, willekeurige arrestatie en detentie, terugkeer van afgewezen asielzoekers, enz.). Ook om deze reden verzoeken wij de bestreden beslissing ten minste nietig te verklaren met het oog op verder onderzoek maatregelen.”

Met betrekking tot de problemen die hij sinds 2008 heeft ondervonden, laat verzoeker het volgende gelden:

“a. De wederpartij vindt het vreemd dat de verzoeker pas na zijn vervroegde vrijlating een boetes heeft gekregen, terwijl hij zijn activiteiten als politieke tegenstander heeft voortgezet.

Zoals tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd uitgelegd, werd verzoeker niet veroordeeld voor een recidive op grond van het feit dat hij zich stelselmatig aan de regeling heeft gehouden en de boetes heeft betaald.

Hoewel de verzoeker ook heeft laten zien dat hij weet wat de “Ley Mordasa”-wet inhoudt, is er voor de tegen partij niets dat erop wijst dat deze wet naar de letter wordt toegepast. In het onderhavige geval had verzoeker van meet af aan en zonder aarzeling duidelijk gemaakt dat de zaak moest worden heropend om terug te kunnen keren naar de gevangenis. Het feit dat hij al zijn boetes had betaald, betekende echter dat zijn zaak niet kon worden heropend (CGVS p. 11) en dat was de reden waarom hij nooit meer naar de gevangenis is teruggekeerd.

Indien de wederpartij van mening is dat de uitleg van de aanvrager onvoldoende is, heeft hij eenvoudigweg geen verdere uitleg te geven omdat hij de waarheid heeft verteld.

b. Het CGVS bekritiseert verzoeker omdat hij niet heeft aangetoond dat hij ook na 2014 een boete heeft gekregen.

De tegenpartij trekt conclusies over een gebrek aan bewijsstukken. Verzoeker verklaarde dat hij na de betaling van zijn laatste geldboete (CGVS blz. 12) geen ontvangstbevestiging had ontvangen.

Er dient te worden vastgesteld dat het ontbreken van bewijsstukken over elk aspect van het verhaal van de verzoeker niet aan hem kan worden verweten als hij een plausibele verklaring geeft, wat hier het geval is.

c. Verweerder is van mening dat er geen bewijs is dat de problemen van verzoeker verband houden met de activiteiten van een politieke tegenstander.

Het is absoluut noodzakelijk om een punt te benadrukken waar de andere partij zich niet van bewust lijkt te zijn: in Cuba geven de boetes die tegen personen zijn uitgebracht wegens verzet tegen het regime nooit de aard van het vergrijp aan.

Het is inderdaad in het belang van het regime om zo weinig mogelijk sporen achter te laten van de redenen waarom het zijn politieke tegenstanders vervolgt en veroordeelt, gezien de gevolgen die dit zou kunnen hebben.”

Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft afgelegd en de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd, verwijst verzoeker naar de inleidende opmerkingen over de taal van de procedure. Verzoeker bevestigt dat hij altijd heeft verklaard dat hij door twee personen werd vergezeld. Spaanstalige tolken

zijn soms onbekend met Latijns-Amerikaanse accenten. Daarom verzoekt verzoeker om de nietigverklaring van het bestreden besluit, zodat een nieuwe hoorzitting in het Frans kan worden gehouden, aangezien hij een goed niveau van het Frans heeft. Bovendien stelt verzoeker dat hij een intelligent persoon is met een goed geheugen, helder en verstandig, die begrijpt wat er allemaal komt kijken bij een verzoek om internationale bescherming, zodat het ondenkbaar is dat hij zich zou hebben vergist in dergelijke details.

Wat betreft zijn legaal vertrek uit Cuba stelt verzoeker eraan te herinneren dat hij nooit contact heeft gehad met de autoriteiten van zijn land over zijn stappen om Cuba te verlaten en dat zijn stappen alleen werden gezet bij de Belgische ambassade. Het feit dat hij niet zo'n bekende politieke tegenstander is als anderen verklaart volgens verzoeker waarom de Cubaanse veiligheids- en inlichtingendiensten zijn vertrek niet hebben opgemerkt. Dit doet niets af aan de realiteit van zijn angst voor vervolging als hij terugkeert naar zijn land, aldus verzoeker.

Wat betreft het vermeende gebrek aan informatie over de Cubaanse dictatuur op zijn Facebook-pagina, betoogt verzoeker als volgt:

“Als de protection officer de verzoeker met deze vraag had geconfronteerd, zou het volgende coherente antwoord zijn gegeven: hoewel het openbare profiel van verzoeker niet toelaat dat informatie over de Cubaanse dictatuur wordt bekeken, moet eraan worden herinnerd dat de hij bijna 5.000 vrienden op FB heeft, die allemaal het recht hebben om de genoemde informatie kritisch te zien ten aanzien van het Castro-regime.

De klacht is ongegrond en moet worden afgewezen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het *“Verslag van de werkgroep voor de universele periodieke evaluatie – Cuba”* van de Raad voor de mensenrechten van de Verenigde Naties van 11 juli 2018 (stuk 2);
- een fotokopie van verzoekers Frans diploma (stuk 3).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een fotokopie van een foto van zichzelf tijdens een manifestatie van de vereniging *“Cubanos Libres de Belgica”* op het Luxemburgplein te Brussel op 10 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een

beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) hij onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de autoriteiten anno 2020 ten gevolge van zijn oppositie-activiteiten een aanklacht tegen hem zouden verzinnen waardoor hij opgesloten zou worden, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal personen met wie hij in 2008 werd aangehouden, (iii) hij zonder enig probleem Cuba legaal kon verlaten, (iv) de in de Cubaanse migratiewet opgenomen ‘repatriëringsprocedure’, waarvan ook afgewezen verzoekers gebruik kunnen maken, Cubanen toelaat ook na twee jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba, en (v) zijn documenten deze vaststellingen niet wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Ook deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt te vrezen dat er bij een terugkeer naar Cuba een aanklacht tegen hem zou verzonnen worden waardoor hij kan worden opgesloten. Hij verklaart dat hij tegen de dictatuur en voor een meerpartijensysteem is en dat hij sinds 2004 met zijn vrienden sprak over de falende en corrupte regering in zijn land. Op 24 december 2008 zou hij, toen hij met twee vrienden stond te praten die eveneens tegen het Cubaanse regime waren, benaderd zijn door twee politieagenten en iemand van de veiligheidsdiensten. Er zou een discussie gevolgd zijn en vervolgens zou verzoeker geduwd zijn en een slag op zijn hoofd hebben gekregen met een soort knuppel, waarop hij zou gevallen zijn en schoppen op zijn hoofd zou hebben gekregen. Zijn vrienden zouden zijn tussengekomen en uiteindelijk zouden zij alle drie naar het politiekantoor gebracht zijn vanwaar zijn vrienden de dag nadien werden vrijgelaten. Verzoeker zou na 15 dagen aanhouding van het politiekantoor zijn overgebracht naar de provinciale gevangenis van Pinar Del Rio. De drie agenten van zijn arrestatie zouden verzoeker aangeklaagd hebben wegens verzet. Op 28 mei 2009 zou verzoeker door de rechtbank veroordeeld zijn tot twee jaar gevangenisstraf voor verzet. Op 25 december 2010 zou verzoeker na anderhalf jaar voorwaardelijk zijn vrijgelaten. Hij mocht zich niet meer inlaten met politieke activiteiten, zo niet zou zijn zaak heropend worden en zou hij de resterende zes maanden alsnog opgesloten worden. Twee maanden na zijn vrijlating zou verzoeker evenwel de politieke oppositiegroepering ‘*movimiento por los derechos humanos*’ in San Juan y Martinez vervoegd hebben, een groepering van acht leden die toen nog in de

kinderschoenen zou hebben gestaan. Hij zou twee maanden na zijn vrijlating gedurende drie opeenvolgende dagen deel hebben genomen aan discussies in het huis van Reinier/René, een groepslid. De derde dag zouden zij allemaal meegenomen zijn naar het politiekantoor waar zij de nacht doorbrachten alvorens na het betalen van een boete terug vrijgelaten te worden. Verzoeker zou eraan herinnerd zijn dat hij voorwaardelijk vrij was en omdat hij zijn zieke moeder niet wou belasten, na zijn vrijlating meteen afstand van de '*movimiento por los derechos humanos*' genomen hebben. Hij zou evenwel zijn ongenoegen over het politieke bestel in Cuba zijn blijven kenbaar maken aan zijn vrienden en ook hebben deelgenomen aan protestmarsen. Als gevolg van deze activiteiten zou hij zo goed als voortdurend problemen hebben gekend met de autoriteiten in Cuba. Zo ontving hij volgens zijn verklaringen oproepingsbrieven, werd hij meermaals gedurende maximaal 42 uren aangehouden en kreeg hij veelvuldig boetes, soms wel drie keer per dag, waarbij de autoriteiten hem lieten weten dat hij als oppositielid een gevaar was voor de samenleving. Als gevolg van zijn aanhoudende problemen met de autoriteiten zou verzoeker op 16 juni 2018 legaal, in het bezit van zijn eigen paspoort voorzien van een Schengenvizum uitgereikt door België op basis van een uitnodiging van een Belgische vriend, Cuba hebben verlaten. Tien dagen na zijn vertrek uit Cuba zouden de veiligheidsdiensten een oproepingsbrief naar zijn ouderlijke woning hebben gebracht. Zijn moeder zou hebben gezegd dat verzoeker het land had verlaten en een paar dagen later zouden de veiligheidsdiensten opnieuw zijn gekomen en gezegd hebben dat ze wisten dat verzoeker effectief was vertrokken, dat hij beter wegbleef uit Cuba en dat hij bij een terugkeer zou worden gearresteerd.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, twee attesten inzake zijn veroordeling, twee attesten inzake zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, bewijzen van vijf boetes en fotokopieën van zijn studentenkaart, van zijn diploma, van een puntenlijst en van een attest aangaande de belastingen neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'). Gelet op deze documenten staan noch verzoekers identiteit, nationaliteit, reisweg en scholing ter discussie, noch het feit dat hij belastingen betaalde. Uit de neergelegde stukken kan ook blijken dat ten aanzien van verzoeker een gevangenisstraf van twee jaar werd uitgesproken, die aanving op 26 december 2008, dit wegens weerstand en ongehoorzaamheid, en dat verzoeker op 15 april 2010 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, bieden de neergelegde stukken geen zicht op de omstandigheden en de aanleiding van verzoekers veroordeling tot een gevangenisstraf, noch van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling. Ook staat vast dat verzoeker verschillende boetes heeft ontvangen, waarvan een laatste dateert van 25 maart 2014. Ook hier bieden de voorgelegde stukken geen zicht op de omstandigheden waarin en de aanleiding waardoor deze boetes werden opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het verleden wegens verzet en ongehoorzaamheid terecht is geweest en dat hem verschillende boetes werden opgelegd, kan evenwel niet worden afgeleid dat hij vervolgd wordt omwille van de door hem voorgehouden oppositiepraktijken, noch dat hij daardoor bij terugkeer naar Cuba een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, kan er in de eerste plaats op worden gewezen dat verzoeker over de aanleiding van de klacht van 2008, op basis waarvan hij tot twee jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo beweerde hij bij de DVZ dat hij en een aantal andere tegenstanders met vijf waren toen ze problemen kregen met twee politieagenten en iemand van de staatsveiligheid (adm. doss., stuk 8, deel DVZ, vragenlijst, nr. 3.5.), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij toen met twee vrienden was (adm. doss., stuk 5, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 9). De omstandigheid dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanleiding van de door hem opgelopen veroordeling tot twee jaar gevangenisstraf wegens weerstand en ongehoorzaamheid doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij omwille van zijn oppositiepraktijken in Cuba onterecht werd veroordeeld. Verzoeker bevestigt in het tweede middel dat hij altijd heeft verklaard dat hij door twee personen werd vergezeld en voert aan dat het ondenkbaar is dat hij, als intelligent persoon "*met een goed geheugen, helder en verstandig, die begrijpt wat er allemaal komt kijken bij een verzoek om internationale bescherming*", zich zou hebben vergist in dergelijke details, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft

geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Verzoeker stelt in het tweede middel tevens verontwaardigd te zijn over het feit dat de procedure voor zijn verzoek om internationale bescherming in het Nederlands is gevoerd, hoewel de asielinstanties aan de hand van het door hem voorgelegde diploma wisten dat hij vloeiend Frans spreekt. Hij meent dat een procedure in het Frans het individuele gesprek waarschijnlijk zou hebben vergemakkelijkt, aangezien hij de gestelde vragen had kunnen begrijpen zonder de hulp van een tussenpersoon, waardoor het risico op misverstanden – Spaanse tolken zijn volgens hem soms onbekend met Latijns-Amerikaanse accenten – zou zijn verminderd. Hij laat evenwel na enige bepaling aan te duiden op basis waarvan zijn verzoek om internationale bescherming in het Frans had moeten worden behandeld, louter omwille van het feit dat hij (met de hakken over de sloot) een diploma Frans behaald heeft. De Raad wijst erop dat uit artikel 51/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat de taal van de procedure regelt, het volgende bepaalt:

“§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

(...)”

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 14 juni 2019 bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde de bijstand te verzoeken van een tolk die het Spaans beheerst tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij er op het zelfde moment van in kennis werd gesteld dat de taal waarin zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is (adm. doss., stuk 8, deel DVZ, bijlage 26). Er is dan ook geen reden om de bestreden beslissing nietig te verklaren, opdat verzoeker in het Frans gehoord kan worden. Waar hij voorhoudt dat Spaanse tolken soms onbekend zijn met Latijns-Amerikaanse accenten, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Spaans aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, deel DVZ, vragenlijst). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft hij tevens duidelijk verklaard dat het gehoor bij de DVZ goed is verlopen en dat hij de tolk daar goed verstond (adm. doss., stuk 5, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“U wees tevens op de wet ‘Ley Mordasa’ die inhoudt dat opposanten na drie boetes een celstraf krijgen van maximaal 3 jaar (CGVS, p. 10-11). In het licht hiervan is het dan ook bijzonder opmerkelijk vast te stellen dat u na 25 december 2010 – niettegenstaande u na uw vrijlating wel nog oppositie-activiteiten uitvoerde – louter boetes (en wel meer dan drie aldus uw verklaringen; CGVS, p. 11) en de daaraan gekoppelde voorafgaande administratieve aanhouding van maximaal 42 uur opgelegd kreeg. Gevraagd hoe het gelet op uw voorwaardelijke vrijlating en de wet Ley Mordasa komt dat u – die naar eigen zeggen beschouwd werd als een gevaar voor de samenleving – niet meer werd opgesloten, bleef u enig antwoord schuldig (CGVS, p. 11). Hoewel u tot aan uw vertrek uit Cuba in juni 2018 nog veelvuldig beboet werd, legt u trouwens enkel vijf boetes neer waarvan de laatste dateert van maart 2014. Dat u tot juni 2018 veelvuldig beboet werd toont u aldus niet aan (CGVS, p. 12), net zo min u aantoonst dat u beboet werd ten gevolge van oppositie-activiteiten (CGVS, p. 11). Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u ten gevolge van oppositie-activiteiten onterecht werd aangeklaagd en veroordeeld op de helling te staan. Dat uit uw documenten blijkt dat u wegens verzet/ weerstand en ongehoorzaamheid werd veroordeeld is onvoldoende om te besluiten dat dit verzet/ weerstand en ongehoorzaamheid te maken heeft met uw beweerde oppositie-activiteiten.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het tweede middel laat gelden dat hij niet veroordeeld werd voor recidive omdat hij zich stelselmatig aan de regels hield en de boetes betaalde. Verzoeker verklaarde immers dat hij werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij *“niet meer tegen de regering moet*

spreken", dat hij *"er niet slecht meer over zou spreken"* (adm. doss., stuk 5, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Tevens verklaarde hij dat hij zich onmiddellijk na zijn voorwaardelijke vrijlating bij de *'movimiento por los derechos humanos'* in San Juan y Martinez vervoegde, een oppositiegroep die als doel had meer mensen samen te brengen om een wijziging van de staat en de regering te verwezenlijken (*ibid.*, p. 5 en 7). Ook zou verzoeker verder zijn blijven manifesteren en praten met vrienden van de oppositie (*ibid.*, p. 6). Dat verzoeker zich stelselmatig aan de – door hem voorgehouden – regels van zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling hield, is dan ook pertinent onjuist. Voorts verklaarde verzoeker dat in Cuba een *Ley Mordasa* bestaat, die inhoudt *"dat iedereen van de oppositie die slecht spreekt over de regering 3 boetes krijgt en wordt opgesloten"* en dat dit zo moet worden gezien dat als je drie boetes krijgt en nadien nog eens gevat wordt, je dan wordt opgesloten (*ibid.*, p. 8). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat men volgens deze wet niet wordt opgesloten als je de boetes betaalt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker aan de voorwaarden van zijn invrijheidstelling voldeed indien hij de hem opgelegde boetes betaalde.

Waar verzoeker in het tweede middel herhaalt dat hij na de betaling van zijn laatste geldboete geen ontvangstbevestiging had ontvangen en stelt dat het ontbreken van bewijsstukken over elk aspect van zijn verhaal niet aan hem kan worden verweten als hij een plausibele verklaring geeft, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele plausibele verklaring aanreikt voor de vaststelling dat hij slechts ontvangstbevestigingen kan aanbrengen voor boetes die hij in maart 2014 en eerder heeft ontvangen, doch niet voor boetes die hij nadien heeft ontvangen. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker na maart 2014 plots geen ontvangstbevestigingen meer zou hebben ontvangen van de hem opgelegde boetes.

Door in het tweede middel te benadrukken dat in Cuba *"de boetes die tegen personen zijn uitgebracht wegens verzet tegen het regime nooit de aard van het vergrijp aan(geven)"*, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat hij beboet werd ten gevolge van zijn *"oppositie-activiteiten"*. Dat het *"inderdaad in het belang (is) van het regime om zo weinig mogelijk sporen achter te laten van de redenen waarom het zijn politieke tegenstanders vervolgt en veroordeelt, gezien de gevolgen die dit zou kunnen hebben"*, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met verzoekers vrees dat bij een terugkeer naar Cuba een aanklacht tegen hem zou verzonden worden waardoor hij kan worden opgesloten.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan kan worden besloten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn problemen met de Cubaanse autoriteiten (de veroordeling tot twee jaar gevangenisstraf vanaf 2008 en de tot 2014 aangetoonde boetes) zijn ingegeven door zijn oppositieactiviteiten, te weerleggen of te ontkrachten. Dat daar weinig geloof aan kan worden gehecht, vindt ook bevestiging in zijn verklaring Cuba zonder enig probleem legaal te hebben kunnen verlaten (adm. doss., stuk 5, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), daar waar hij tevens te kennen gaf dat Cuba opposanten niet uit het land laat vertrekken (*ibid.*, p. 13). Minstens blijkt hieruit dat verzoekers vrees voor vervolging thans niet meer actueel is. Waar verzoeker in het tweede middel laat gelden dat hij nooit contact heeft gehad met de autoriteiten van zijn land over zijn stappen om Cuba te verlaten en dat hij alleen stappen gezet heeft bij de Belgische ambassade, gaat hij eraan voorbij dat hij Cuba legaal heeft verlaten met een Cubaans paspoort, dat hem op 5 maart 2015 werd uitgereikt (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 1). Door er verder in dit middel op te wijzen dat hij niet zo'n bekende politieke tegenstander is als anderen en voor te houden dat dit verklaart waarom de Cubaanse veiligheids- en inlichtingendiensten zijn vertrek niet hebben opgemerkt, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hem een Cubaans paspoort werd uitgereikt waarmee hij legaal het land kon verlaten.

Gelet op het voorgaande volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Cuba zou worden aangeklaagd en opgesloten.

Verzoeker beperkt zich in het eerste middel tot een herhaling van zijn asielrelaas waar hij aanvoert dat hij *"fysiek (is) aangevallen door leden van de staatsveiligheidsdiensten, veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf, waarvan anderhalf jaar in de gevangenis, en jarenlang lastiggevallend, waarbij hij gedwongen werd systematische boetes te betalen voor het simpele feit dat hij volhardde in het uiten van zijn politieke meningen die dissident waren en tegen het beleid van het Castro-regime indruisten"* en dat hij *"sinds 2008 het directe doelwit (is) van een agent van de Cubaanse staatsveiligheidsdiensten (R. P. (...)), die als een echte afperser/harder tegen hem optreedt"*, zonder evenwel de voorgaande concrete motieven te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met

de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk.

Waar verzoeker het in het eerste middel absoluut noodzakelijk acht dat zijn verklaringen worden geïnterpreteerd in het licht van de bij het verzoekschrift gevoegde objectieve informatie, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond en dat uit het voorgaande is gebleken dat hij daartoe in gebreke blijft. In die zin klaagt verzoeker ook in het eerste middel niet dienstig dat de commissaris-generaal geen informatie heeft verstrekt over de problemen waarop hij zich in zijn land beroept. Overigens kan uit het *"Rapport du Groupe de travail sur l'Examen périodique universel – Cuba"* van de Raad voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 11 juli 2018 (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) weliswaar blijken dat een aantal aanbevelingen worden geformuleerd aan de Cubaanse staat met betrekking tot zijn inspanningen om de vrijheid van meningsuiting te respecteren, doch hieruit blijkt niet dat er in Cuba sprake is van groepsvervolging waarbij iedereen die tegen de Cubaanse regering is het slachtoffer wordt van vervolging of willekeurige detentie. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, en te stellen dat het probleem van vrijheid van meningsuiting en het hardhandig optreden tegen politieke tegenstanders binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt, blijft verzoeker in gebreke een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoeker in het eerste middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet of zijn er minstens goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op het volgende:

"Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet. Waar informatie stelt dat Cuba de sociale media van in het buitenland verblijvende Cubanen opvolgt, dient opgemerkt te worden dat, hoewel u aangeeft uw facebookaccount te gebruiken om informatie aangaande de dictatuur in Cuba te verspreiden (CGVS, p. 13), op uw openbaar facebookaccount dergelijke informatie niet terug te vinden is. Uit niets blijkt aldus dat u daadwerkelijk uw account voor dergelijk doel gebruikt. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt."

Door er in het tweede middel aan te herinneren dat hij *"bijna 5.000 vrienden op FB heeft, die allemaal het recht hebben om de genoemde informatie kritisch te zien ten aanzien van het Castro-regime"*, weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat op zijn *"openbaar facebookaccount"* geen informatie terug te vinden is waaruit blijkt dat hij informatie over de dictatuur in Cuba verspreidt. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier.

Wat betreft de fotokopie die verzoeker via een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota bijbrengt van een foto waarop hij tijdens een manifestatie van de vereniging *"Cubanos Libres de Belgica"* op het Luxemburgplein te Brussel op 10 december 2020 te zien zou zijn, stelt de Raad vast dat zo verzoeker op deze foto staat, hij hierop alvast niet herkenbaar is afgebeeld. Twee personen op deze foto dragen een mondmasker en van een derde persoon is enkel de rug te zien. Hieruit kan dan ook niet worden

afgeleid dat de Cubaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers deelname aan een manifestatie tegen het Cubaanse regime en verzoeker omwille daarvan bij terugkeer naar Cuba zouden vervolgen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat verzoeker volgens zijn verklaringen ook in Cuba reeds verschillende malen heeft deelgenomen aan manifestaties tegen het regime, doch dat dit nooit heeft geleid tot een opsluiting die verder gaat dan een louter administratieve detentie voor maximaal 42 uren. Dat dit de Cubaanse autoriteiten zou inspireren om bij een terugkeer van verzoeker naar Cuba een aanklacht tegen hem te verzinnen waardoor hij kan opgesloten worden, kan hieruit dan ook niet blijken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Cuba.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Cuba zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Cuba actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert het bestaan van een dergelijk risico overigens ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van € 4,00 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van € 4,00 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN